

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVI

Paříž
prosinec 1995

Číslo 6

Luděk Pachman

ŠTĚDRÝ DEN VE VĚZENÍ. MÍSTO SMRTI - OBRÁCENÍ.

Už v sedmnácti letech jsem se seznámil s vězením gestapa, když jsme zorganizovali celkem nedůležitou a nijak úspěšnou studentskou demonstraci. To mě radikalizovalo a bylo také příčinou mého vstupu do marxisticky orientované odbojové skupiny. Chybně jsem totiž spojoval boj za národní osvobození s "proletářským internacionalismem". V té mé marxistické minulosti jsem se ale nikdy nedal svést k boji proti náboženství. Naopak, v šedesátých letech mě náboženství začalo zajímat jako teoretický problém, dal jsem se tedy do studia tomistické filozofie. Avšak k mé plné a veřejné konverzi došlo později za mimořádných okolností : když jsem byl v srpnu 1969 zatčen a obviněn jako hlava kontrarevoluce ze zrady socialismu, měl jsem na Štědrý den v noci ve vězeňské nemocnici zemřít. Tu noc jsem ale přežil, při čemž jsem zažil okamžik, kdy jsem získal - ne víru v Boha - ale pevné přesvědčení o jeho existenci. V oné vězeňské noci jsem spoluvězňovi řekl větu, které jsem tehdy ani nerozuměl : "Smrti nic nekončí, ale všechno má svůj začátek". Později jsem pochopil, že je to vlastně základní životní princip. Dnes pro mne Bůh znamená příčinu, základ a náplň celé mé lidské existence. Bez Boha neexistuje život člověka a bez víry v Něho neexistuje ani lidské štěstí.

Když mě o vánocích roku 1970 přechodně propustili, vrátil jsem se do katolické církve, přestože jsem se původně chtěl připojit k mým evangelickým přátelům, neboť po srpnu 1968 se evangelická církev v Čechách a na Moravě chovala statečněji než katolická. S údivem jsem ale zjistil, že u nás je šest různých evangelických církví a já si uvědomil, že ta naše stará, hříšná a dobrá katolická církev je přece jen nejlepším útočištěm. Samozřejmě, že proti mně uspořádali kampaň ve všech médiích, když jsem veřejně, tj. prohlášením pro Associated Press, zdůvodnil svoji konverzi a distancoval se od marxismu. Byl jsem znovu zatčen a odsouzen na dva roky, ale pro špatný zdravotní stav mě provizorně propustili. Tehdy jsem napsal ministru spravedlnosti dopis, v tisku označovaný za vyděračský, v němž jsem žádal o povolení k opuštění republiky, jinak odevzdám Komisi pro lidská práva OSN celou dokumentaci se

M. ALEŠ, Zima (1896)

snímky mých těžkých zranění, která jsem utržil ve vězení. A tak v pražském politbyru hlasováním v poměru 7 : 5 rozhodli, že budu zbaven československého občanství a vypovězen z republiky. Svůj slib, že se vrátím, jež jsem si dal při přejezdu hranic, jsem dodržel, i když jsem měl v Německu vysoký příjem ze stálé smlouvy. (*Kráčeno*).

Zaznamenal J. Mikloško, Slovenský deník 26. 3. 1993

Luděk PACHMAN, světoznámý šachový velmistr, spisovatel a politik, původně marxista a aleista, poté náhlý konvertita - katolík, disident a bojovník za lidská práva. V roce 1972 byl z vlasti vypovězen, do Prahy se vrátil v listopadu 1989.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Mezi Prahou a Plzní byla otevřena nová dálnice.

■ Kroměřížská radnice zakázala ekologickým aktivistům protestovat na území města proti francouzským jaderným pokusům v Tichomoři.

■ Po bance *Bohemia*, *AB bance* a *Kreditní a průmyslové bance*, krachuje i *Česká banka*. Finanční machinace a neobvyklé transakce, které jejímu krachu předcházely, nejsou malé; mluví se o spojení s ruským organizovaným zločinem, je tu množství podivných půjček firmám napojeným na vedení banky, a *Česká spořitelna* - dosud majoritně vlastněná státem - v ní utopila miliardy. Stejně jako v případě *Bohemie* je zřejmé, že na krachu *České banky* řada lidí vydělala miliony, a vše nasvědčuje tomu, že drobní střadatelé a vkladatelé o své peníze přijdou.

■ 25. června 1981 poslal Jiří Voskovec z USA Vladimíru Škutinovi do Curychu pravděpodobně svůj poslední dopis který napsal, protože již 1. července oznámil Hlas Ameriky zprávu o jeho skonu. Z dopisu : *Vaše legrace v knížce "Máš na hlavě zahrádku..." (viz Oběžník 5 I 95) je nadčasová, při čtení jsem měl pocit, že tam v těch křemencářenských lavicích sedím s Janem vedle vás. Ten rozdíl 26 ročníků není vůbec znát...*

■ 4. srpna uplynulo sto let od narození kněze, filozofa, spisovatele a středoškolského profesora *ThDr. h. c. Dominika Pecky*. Publikoval díla beletristická, pedagogická, překladatelská a náboženská, vyučoval na gymnáziích v Jihlavě a Brně. Za komunistické nesvobody byl pro své výchovatelské působení mezi mládeží zatčen a vězněn na Pankráci, ve Valdicích a na Mírově. Svá rozsáhlá studia shrnul v trilogii *Člověk* s podtitulem "Filozofická antropologie", kterou v r. 1971 vydala Křesťanská akademie v Římě.

■ V době, kdy do sociální demokracie vstupují stále víc ambiciózní politici věřící v rostoucích volebních preferencích Zemanovy strany rychlý výtah k moci, jeden z nejkorektnějších a nejvěcnějších představitelů opozice a předseda poslaneckého klubu ČSSD, *Karel Hrdý* (53), stranu opustil a zamířil do strany Luxových lidovců. Důvody svého rozhodnutí popisuje takto: *V ČSSD jsou intriky a ovlivňování na denním pořádku a strana se stala cílem konjunkturalistů zejména z postkomunistických stran, které Miloš Zeman vítá s otevřenou náručí. (...) Nemám pocit, že bych se vystoupením ze strany zpronevěřil svým voličům, za programem sociální demokracie z roku 1992 stojím dodnes. Od té doby se ale ČSSD dostala do role totálního oponenta rozhazujícího na všechny strany nespílitelné populistické sliby. Já jsem orostle vstupoval do jiné strany. Ta mně, ale i starým sociálním demokratům, kteří si za totality užili své, byla doslova ukradena...*

● ... Mám pocit čehosi nepatřičného, a to nejen v počasí, ale hlavně v naší společnosti. Ze všeho trčí devastace, pocit bludného kruhu, a hlavně občas nabývám dojmu, že už to tady jednou bylo, že cosi podobného jsem zažívala. Ono to snad ani nemůže být jiné, když např. ráno slyším v rádiu vzpomínat dr. Venclovského, žáka prof. Engliše, na svého učitele taktó: Engliš byl jmenován rektorem Karlovy univerzity v roce 1947, poté v projevu řekl Václav Kopecký, že to není dobrá volba, posluchači si ještě troufli vystoupit na jeho obranu, ale už 27. února 1948 se dostavili studenti Akčního výboru UK v čele s Jiřím Pelikánem a Engliš musel z univerzity odejít. V roce 1952 dostal příkaz vystěhovat se z Prahy, nabídl mu samotu u Kadaně, bez elektřiny, vzdálenou od autobusu třicet kilometrů, jemu, který před nedávnem byl částečně raněn mrtvicí a bylo mu sedmdesát roků. Podařilo se vyřídit, že se mohl i s paní nastěhovat do domku s maličkou kuchyňkou a dvěma pokoji k sestře do Hrabové. O Englišovi se nemluví, zatímco na televizní obrazovce se vítá Jiří Pelikán, konají se s ním rozhovory a jistě mnoho znamená v evropské politice. To je příklad nikoliv ojedinělý, naopak si myslím, že všeliké potíže pocházejí z takovéto situace. Všude je příliš mnoho vlivných z tehdejších časů, jinak si nelze vysvětlit, jak mohlo vzniknout tolik podnikatelských mafií složených z členů bývalého aparátu, jak znovu mají v rukou majetek. Asi není náhoda, že nechali zničit archiv StB, že nezajistili žádného vraha tolika obětí.

M. Vaculíková v r. 1991 v knize *DRAHÝ PANE KOLÁŘ...*

● ... Byl jsem vždy proti tomu (i z egoismu), aby každý bývalý člen KSČ byl za své členství do smrti pronásledován. Pokládám však za chybu, že v r. 1989 došlo k dohodám mezi budoucími politickými představiteli a KSČ o tom, že se tyto mocenské skupiny budou vzájemně šetřit. Tato dohoda později znemožnila vyřazení komunistické strany jako instituce. Byl jsem proti pronásledování jen za členství ve straně, ale byl jsem pro to, aby komunistická strana, jako strana nedemokratická a lidská práva ignorující, byla vyřazena z politického života a její jednotliví představitelé podle stupně své viny za svou činnost odsouzeni. To vše se však nestalo, což bývalým stranickým představitelům umožnilo různými pokoutními cestami uchovat si své mocenské a finanční pozice.

Luděk Pachman.

● ... Před Hostýnskou poutí, která se konala ve dnech 28. a 29. srpna 1948, ucitil svoji příležitost *Ludvík Hlavačka*, velitel krajského velitelství StB v Uherském Hradišti. Na první skupině zatčených se pod jeho vedením zacvičovali při výsleších vyšetřovatelé StB známí pod přezdívkou "morové komando". Nejprve používali psychického nátlaku, a pokud nebyl dost účinný, začalo fackování, bití do zad a do ledvin, dřepy do vysílení a třískání gumovým obuškem do chodidel. Pokud vyšetřovaný nevyzpovídal "správně", byl odveden do podkrovní místnosti; tam si musel vložit do bot plíšku 5 x 5 cm od nichž vedly dráty ke stolní lampě, lehnout si na kavalec a odpovídat na otázky. Špatná odpověď - vyšetřovatel stiskl vypínač lampy - na kavalcí řev, slzy, moč. (...) Později bylo zjištěno, že užití elektrického proudu na vyšetřovaných mělo za následek vysoké procento poruch ve sféře psychické i nervové i po značném časovém odstupu: třes těla, nervové tiky, neurastenii, časovou a prostorovou dezorientaci. Proto se další protokoly u vyslychaných hemžily doznáním k ilegální a teroristické činnosti a k navazování styků s nepřátelskými mocnostmi. (...) Vzorný voják revoluce *Ludvík Hlavačka* končil svoji kariéru jako velitel Pohraniční stráže...

Pracovníci Koordinačního centra Generální prokuratury ČR.

● ... Jedna z nejtemnějších postav komunistické bezpečnosti Miroslav Pich -Tůma se v r. 1948 stal nejbližším spolupracovníkem sovětských poradců. Hned v červnu se mu dostal do rukou člen národně socialistické strany Petr Konečný, podezřelý ze spojení s "nepřátelskou rozvědkou". Pich -Tůma ho naložil spoutaného do kufru auta, odvezl k Banské Bystrici a zde ho ranami do týla zastřelil. O dva měsíce později se podílel na likvidaci příslušníka StB Františka Novotného, podezřelého ze spolupráce s cizí rozvědkou, který byl zastřelen zezadu při fingovaném útěku. Zatčenou Emílii Kolářovou-Feitovou ("protistátní činnost") odvezl do konspirační chaty v Krkonoších, tam ji držel dvanáct dní svázanou ve skříni a při výsleších ji mlátil na chodidlech rozžhaveným železem. Na základě takto získaného doznání byla bývalá partyzánska, nositelka čs. válečného kříže, odsouzena. Z ostatních obětí se dá připomenout také plukovník Bedřich Weisner, kterého "vyšetřoval" celou noc tak důkladně, že ráno "třídni nepřítel" zemřel. (...) Štěstí Picha -Tůmy však netrvalo dlouho : v rámci mocenského boje byl spolu s dalšími příslušníky StB v r. 1953 postaven před soud a za nezákonné metody při vyšetřování ("sabotáž práce StB") odsouzen na patnáct let. Ve vězení působil jako agent StB a po čtyřech letech byl propuštěn na podmínku. (Zbytek trestu mu v r. 1960 prominula Novotného amnestie). V r. 1968 byl znovu obžalován ze spoluúčasti na vraždě F. Novotného a v květnu vzat do vazby. Po roce vyšetřování byla sice jeho vina uznána, soud ale konstatoval, že trest z padesátých let (tedy trest za zcela jiný zločin) byl dostatečný. Nejsametověji se však k němu zachovala polistopadová justice : V r. 1991 byl částečně rehabilitován jako "oběť komunistického režimu", neboť v padesátých letech byl vrah Tůma odsouzen za stejný paragraf (sabotáž), podle kterého posílala komunistická justice na dlouhé roky do kriminálu celou řadu nevinných lidí.

Podle Jana Brabce, RESPEKT 46/94.

● ... Teprve v únoru 1991 předložilo sedm poslanců FS návrh *Zákona o době nesvobody*, jež měl prohlásit způsob, jakým se tehdy zacházelo s občany, za "nelegitimní a hodný k zavržení". Zákon byl schválen devět měsíců nato a přestože měl jen malou váhu, mohl napomoci při výkladu právních norem, podle nichž by bylo možné komunisty stíhat. Nestalo se tak - zpráva, kterou přednesl v parlamentu tehdejší generální prokurátor Ivan Gasparovič, byla přímým výsměchem obětí komunismu neboť dovolovala stíhat jen několik krajských a okresních tajemníků a některé podnikové ředitele za "zneužití úřední pravomoci". Když byl Gasparovič odvolán, osmnáct měsíců se pak nic nedělo. Až v červenci 1993 schválil český parlament *Zákon o protiprávnosti komunistického režimu*. (...) První organizace jež se vyšetřováním zabývala, byl *Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti StB*, vzniklý v březnu 1991. Začínal s jedním profesionálem a hned na počátku inicioval stíhání špióna Minaříka. Státnímu zastupitelství postoupil k posouzení celkem 285 případů. Za vznikem šífeji zaměřeného *Koordinačního centra pro dokumentaci a vyšetřování násilí proti českému národu* (únor 1993) stál generální prokurátor ČR J. Šetina. Centrum o dvanácti zaměstnancích vedl J. Klimecký; za dobu své existence postoupilo prokuraturám 32 a policii 40 případů - většinou šlo o umlácení vězňů příslušníky StB nebo bachaři. Ani v jednom případě nebylo zahájeno trestní stíhání. Po Šetinově odvolání byl toto centrum (v únoru 1994) zrušeno a místo něho vytvořeno *Středisko pro dokumentaci protiprávnosti komunistického režimu* s 25 pracovníky. (...) V průběhu pěti let nebyla odsouzena ani jedna z více než tří set osob, k jejichž stíhání daly zmíněné organizace podnět. Vůli k postihu nejlépe dokumentuje případ *Lidových milicí*. Popud k trestnímu stíhání byl podán již v březnu 1992 , v

roce 1993 byl předán české prokuratuře a skončil na *Koordinacním centru*, kde se podle J. Klimeckého na něj "z časových důvodů" nedostalo. A protože v parlamentu není dostatek vůle něco měnit, skončila v listopadu 1994 pětiletá proměčecí lhůta.

J. Spumý.

●... Loňského září uspořádala organizace ACAT (*Action des Chrétiens pour l'Abolition de la Torture*) ve Štrasburku mezinárodní kolokvium pod heslem *Solidaritou a odpovědností proti mučení*. Tato organizace usiluje o odstranění mučení jako výslechového prostředku a trestu. Právo útrpné, jak je středověk nazýval, bylo trestní reformou Marie Terezie zrušeno a obnoveno až nacisty; vrcholu dokonalosti dosáhlo na našem území za komunistů, kdy mučitelé dokázali rafinovaně spojit fyzické utrapy s psychickými a tak překonat i nacisty; jejich oběti na popravističích samy sebe prohlašovaly za zločince a za své týrány děkovaly. Mnozí aktéři a opory těchto "bohatýrských" dob ostatně žijí - nepotrestáni - stále mezi námi. (...) V katedrále dokumentovaly jednotlivé panely historii mučení. Škoda, že tuto expozici neviděli ti, kteří zaměnili odpuštění za trest. Motto výstavy totiž znělo *Nezaměřovat odpuštění s beztrestností...*

Milan Hulík

●... Studie *Otázka viny* filozofa K. Jasperse vydaná v Německu v r. 1945 (...) rozlišuje vinu trestní od viny mravní, politické i metafyzické; tato jemnost myšlení je vzdálena českému myšlení černobilému, vedoucímu k neustálým krajnostem: po r.1945 se musel zpovídat z údajné kolaborace V. Talich, po listopadu 89 zasedli do četných, vysoce postavených křesel bývalí příslušníci "zločineckých organizací", aniž by je napadlo říci občanům alespoň *pardoni*! Vedle právního postihu nabízí Jaspers i možnost řešit leccos v rovině mravní, ale upozorňuje, že *Hitler a jeho komplicové (...) stojí mimo morální vinu; jsou neschopni lítosti a proměny. Vůči takovým lidem zbývá jen násilí, protože oni sami žijí jen násilím*. U nás je jisté, že s morální vinou (a odpovídajícím projevem lítosti) budou potíže nejen u oné menšiny největších zločinců. (...) Jednoznačným pravidlům veřejného mínění se dříve podřizovala slušnější část národa (...), po těchto pravidlech už ale není málem ani stopy: *Hodnotám, za které byli lidé ještě před půlstoletím ochotni zemřít, dnes by jejich potomci neobětovali ani stovku*. (Samizdat).

Jaspers soudí politické špičky stejně jako prosté občany, neboť *smysly politické odpovědnosti nedovoluje nikomu, aby se jí vyhnul*. Lidé ze špiček se obvykle ospravedlňují, že *to mysleli dobře, chtěli dobro*, občané se hájí tvrzením, že *viděli neštěstí, netajili se tím a varovali*. Ale *to v politice neplatí, jestliže to nevedlo k činům a jestliže tyto činy nebyly úspěšné*.

Jindřich Pokorný.

●... Úspěch trestu nezávisí ani tak v jeho tvrdosti, ale v jistotě, že se dostaví.

*

E. D. Frey, Švýcarsko.

Nevěřím na nějakou "spravedlnost" později, s odkladem. Ale tenhle ples hyen, které nonšalantně překračují zlikvidované a tváří se, že *jim* do nich nikdy nic nebylo, že *oni* jsou plnoprávní a plnoplatní dědicové a nástupci všeho, takhle ochota utábořit se na vrcholu hnojiště - ta by aspoň neměla být zapomenuta. 1978

1983: Příliš překotné odpuštění se může stát spoluvinou. *Deník Jana Zábřany*.

RORÁTY - adventní každodenní mše sv. k počtě Panny Marie jsou nazvány podle prvního mešního formuláře "Rorate" - "*Rosu dejte*"... Již ve 14. stol. za Karla IV. a arcibiskupa Arnošta z Pardubic zpíval při ranní bohoslužbě sbor kněží latinské chorály podle zmíněného mešního formuláře, v 15. stol. byly do chorálních melodí vetkány latinské písně - cantiones, kantileny. V 16. věku byl často liturgický text

překládán do češtiny a zjednodušený chorál, zpívány v mateřské řeči, se tak stal majetkem laiků. Tyto roráty jsou zachovány buď ve zvláštních rorátních knihách nebo jako součást graduálů, v nichž jsou zapsány mešní zpěvy pro celý církevní rok. (...) Nejdůležitější rukopisy s českými roráty jsou z r. 1572 a 1576 z Prahy, z r. 1580-82 z Tábora, z r. 1581 z Hradce Králové a z r. 1593 z Jaroměře, kdy do nich byly přejaty i nápěvy z písní světských a jejich podoba se ustálila. Od 17. stol. byly roráty zpívány jednak ze starobylých rukopisů, pokud se zachovaly, nebo z nových vydání, rozšiřovaných tiskem; v 18. stol. se k nim přidávaly hudební nástroje. Zpěv rorátů byl rozšířen po celých Čechách a patří po stránce hudební k nejkrásnějším výtvorům duchovní písně vůbec.

Dr. Dobroslav Orel v r. 1920.

Četli jsme knihu

Milan Kundera NESNESITELNÁ LEHKOST BYTÍ
V r. 1985 vydalo nakladatelství Sixty - Eight Publishers, Kanada

Těm, kteří myslí, že komunistické režimy ve střední Evropě jsou výhradně výtvorem zločinců, uniká základní pravda : zločinné režimy nevytvořili zločinci ale nadšenci, přesvědčení, že objevili jedinou cestu vedoucí do ráje. Hájili ji udatně a popravili proto mnoho lidí. Později vyšlo všeobecně najevo, že žádný ráj neexistuje a nadšenci byli tedy vrahové. Tehdy začali všichni na komunisty křičet : Jste odpovědní za neštěstí země (zchudla a zpuskla), za ztrátu její samostatnosti (upadla do područí Ruska), za justiční vraždy ! Ti, co byli obviněni, odpovídali : Nevěděli jsme ! Byli jsme oklamáni ! Věřili jsme ! Jsme v hloubi duše nevinní ! Spor se tedy užil na otázku : Opravdu nevěděli? Nebo se jen tváří, že nevěděli?

Tomáš sledoval tento spor (sledoval ho celý český národ) a říkal si, že mezi komunisty byli jistě lidé, kteří tak docela nevědomí nebyli (museli přece něco vědět o hrůzách v porevolučním Rusku). Je však pravděpodobné, že většina z nich nevěděla opravdu nic. A řekl si, že základní otázka není : věděli nebo nevěděli?, nýbrž : je člověk nevinný proto, že neví? je hlupák na trůně zproštěn jakékoli odpovědnosti jen proto, že je hlupák?

Dejme tomu, že český prokurátor na začátku let padesátých, který žádal smrt pro nevinného, byl oklamán ruskou tajnou policií i vládou své země. Ale jak je možné, že dnes, kdy už víme, že obvinění byla absurdní a popravení nevinní, tentýž prokurátor hájí čistotu své duše a bije se v prsa : mé svědomí je čisté, nevěděl jsem, věřil jsem ! Copak právě v jeho "nevěděl jsem ! věřil jsem !" netkví jeho nenapravitelná vina? A tehdy si Tomáš vybavil příběh Oidipův : Oidipus nevěděl, že spí s vlastní matkou, a přesto, když pochopil, oč jde, necítil se nevinný. Nemohl snést pohled na neštěstí, jež způsobil svým nevěděním, vypíchal si oči a odešel slepý z Théb.

..... Ze života Misie

* 9. října tr. se dožila paní H. BERNHARDOVÁ, věrná podporovatelka všech snah naší Misie požehnaných 95 let ! Blahopřejeme !

* POMOZTE PAVLÍKOVI..

Dopis všem !

Drazí přátelé, všem vám děkujeme za mnoho nezapomenutelných dojmů a hlavně za naději pro zdraví našich dětí. Vaše maximální úsilí o zdar naší cesty mělo opravdu smysl. Z vyprávění nikdy nikdo nepochopí atmosféru v Lurdech, pokud ji sám nezažil. Je to obrovský, nezapomenutelný zážitek a kus nového světa v našich srdcích : pouť do Lurd byla pro nás - českou posádku - po všech stránkách trnitá, ale Světlo v Lurdech vše maximálně převyšuje.

Děkujeme za vaše přátelství i za ta nová, která se díky vám zrodila, jsme vám nesmírně vděční za vaši dobrou vůli a za všechny útrapy, které jste museli k vůli nám podstoupit. Děkujeme za naději, za Světlo, za pohostinnost, za vaše velká srdce... a věřte, že naše vděčnost nezná mezí.

Za nás za všechny vaše Ladka Heřmanová.

Na cestu rodiny Heřmanových do Lurd v říjnu letošního roku přispěl a také Association OLGA HAVEL France, neboť peněžním darem ve výši 1.025,06 Frs uhradila výdaje za lékařské vyšetření dětí v nemocnici NECKER i za nocleh paní Heřmanové s dětmi v tamním domově Maison des Parents Saint - Jean, určeném pro rodiče nemocných dětí. Upřímně - zaplat' Pán Bůh!

Vyúčtování všech výdajů spojených s poutí do Lurd rodiny Heřmanových bude zasláno všem dárčům, kteří na ni přispěli. Pokud by ještě někdo mohl a chtěl na tuto cestu přispět třeba i malou peněžní částkou, bylo by jí třeba zaslat na tuto adresu:

Soeur MARIE - JO Accueil Notre - Dame Esplanade du Rosaire 65100 LOURDES

Bez jejího pochopení a významné pomoci by totiž - i při veskeré dobré vůli z naší strany - nebyla tato akce možná a uskutečnitelná. Děkujeme!

Milena a Anina.

* Na schůzi Farní rady dne 5. října tr. se projednávala současná situace Misie a možnosti její další pravidelné činnosti, např. navázáním styků a spoluprací s některým ne-českým knězem. V tom případě by byly mše slouženy česko - francouzsky, tj. bohoslužba slova česky (Václav Umlauf) a obětování francouzsky. Mešní text by byl dvojjazyčný, mši by tedy mohli sledovat i členové rodin, kteří nemluví česky nebo francouzšt' přátelé, budou-li mít zájem. Jinou možností je příchod Otce Bemáčka do Paříže, který by chtěl české misii pomoci, a i přes svůj vysoký věk se cíti schopen tuto pomoc poskytnout. V plánu Farní rady je dále promítání starších českých filmů při společansko - kulturních pořadech po mších sv., bude-li nám to dovoleno.

* Při příležitosti tradiční pouti "Sdružení čs. dobrovolníků" na hřbitov PERE LACHAISE k pomníku čsl. vojáků padlých ve Francii, přispěla naše Misie na květinovou výzdobu pomníku částkou 200 Frs. Během své krátké zastávky v Paříži dne 10. listopadu, uctil svou přítomností památku padlých vojáků Josef Lux, ministr zemědělství ČR.

* Předseda "Sdružení čs. dobrovolníků ve Francii" Prof. Dr. J. Fišera děkuje za dar a posílá bratrské pozdravy celé České katolické misii, a také Otec Lang z Londýna, čtenář našeho "Oběžníku", zdraví všechny "české Pařížany".

* V říjnovém "Křesťanském magazínu" odvysílala ostravská televize krátkou vzpomínku na na činnost České katolické misie v Paříži v době nsvobody. Byly natočeny snímky z míst, kde misie působila (MISSIONS ETRANGERES v rue du Bac, kostel St. Germain l'Auxerrois a CENTRE SEVRES), improvizovaného rozhovoru o aktivitách misie se zúčastnila Ing. A. Stránská, o vydávání "Oběžníku" Vladimír Stránský.

* Brožurku o možnostech studia a pobytu au-pair ve Francii sestavila za svého loňského pobytu v Paříži Gabriela Votýpková. Jsou v ní přehledně a stručně uspořádané všechny potřebné informace, počínaje požadovanými doklady a konče užitečnými adresami a česko - francouzským slovníčkem pojmů. Máte-li o ní zájem, vyžádejte si ji u M. Stránské (tel. 49 59 90 70) nebo při setkáních v Misii.

* Jako v minulosti, i v příštím roce mohou pokračovat schůzky českých studentů, kteří studují nebo pracují v Paříži a v blízkém okolí. Máte-li o tato setkání zájem, obraťte se opět na Václava Umlaufa na tel. číslo 41 46 0750.

* Ještě nám zbývají dvě brožury Petra Koláře TAKÉ SE NERADI ZPOVÍDÁTE ? Můžete si je objednat na tel. číslo 46 70 44 19, cena včetně poštovného = 20 Frs.

Požehnané vánoce a požehnaný příští rok všem přeji Petr Kolář, Václav Umlauf i "Oběžník".

NEPŘEHLÉDNĚTE ! NEPŘEHLÉDNĚTE ! NEPŘEHLÉDNĚTE !

V SOBOTU 16. PROSINCE 1995 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC RYSZARD WTOREK SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sèvres, 5. patro, 75006 Paris, Mo Sèvres-Babylone

☼ ČESKOU MŠI SV. PŘIJĎTE VŠICHNI ! ☼

Jako nedoručitelný se nám vrátil **Oběžník** od těchto adresátů:

J. Hodina	75007 PARIS	M. Melličková	75017 PARIS
Š. Holubová	93500 PANTIN	P. Mojzes	91190 GIF sur Yvette
P. Chalupa	92100 BOULOGNE - BILLANC.	B. Smířova	75007 PARIS
L. Křivánek	1723 MARLY (Suisse)	M. Trejtnar	93360 NEUILLY PLAISANCE
J. Kubková	75017 PARIS	G. Votýpková	75004 PARIS

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli:

Azan	Fišera	Mojzes	Sigmund
Bernhardová	Chaloupek	Monmarte	Smutek
Fischmeister	Janotová-Leclerc	Rohrl	Švob

Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLATĚ ! Vzala

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Když byl v zimě v r. 1953 tábor *Rovnost* u Jáchymova plný, přijel na inspekci a s instrukcemi major Pták. Svou řečí, v níž nás neopomněl náležitě zhanobit, se ale zapsal do dějin : "... vy fešáci, vy hrdinové ! Vy si myslíte, že jsme biblí - ale my to víme !"

M. Dvořák, Toronto.

"Neodmlouvej soudruhu ! Budeš akcionářem a basta ! Je to stranický úkol !" L. LICHY

ZE ZLATÝCH DĚTSKÝCH ČASŮ...

Víš, co je to SILICHROM ? Otázka přítele na tvé zdraví ~ POČETNICE ? Vdova po četníkovi. ~ PACIFIK ? Amputace horních končetin. ~ PARABOLA ? Povzdech slovenského strojevedoucího.

Miroslav Štěpán, předlistopadový člen předsednictva ÚV KSČ a vedoucí tajemník pražské KSČ, založil v květnu tr. *Stranu československých komunistů* (SČK) jejíž programem je obnova socialismu a byl také hned zvolen jejím generálním tajemníkem. Předpokládá, že bude pátou nejpočetnější politickou stranou v zemi. "Nejsme stranou minulosti," řekl, "strana, která neusiluje o moc, nemá smyslu".

Dost dobře nechápu tu velkorysost, se kterou byla dána příležitost ke vzniku nové komunistické strany, když existuje zákon o protiprávnosti komunistického režimu. A tak si říkám : zákon zakazuje vztáhnout ruku na cizí majetek (krást), ale možná, že kdybych si požádal, daly by mi k tomu úřady povolení a pak by to šlo bez problémů...

Jiří Suchý.

Z mudroslovi jistého národa Ještě jednu sametovou revoluci -
středoevropského; a jsme ztraceni !

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sèvres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par cheque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHEQUE, CCP 20 138 63 M Paris